

The Thai Journal of Veterinary Medicine

Volume 8
Issue 3 September 1978

Article 6

9-1-1978

บทบรรณาธิการ

ประจักษ์ ภูมิวิเศษ

Follow this and additional works at: <https://digital.car.chula.ac.th/tjvm>



Part of the [Veterinary Medicine Commons](#)

Recommended Citation

ภูมิวิเศษ, ประจักษ์ (1978) "บทบรรณาธิการ," *The Thai Journal of Veterinary Medicine*: Vol. 8: Iss. 3, Article 6.

DOI: <https://doi.org/10.56808/2985-1130.3466>

Available at: <https://digital.car.chula.ac.th/tjvm/vol8/iss3/6>

This Article is brought to you for free and open access by the Chulalongkorn Journal Online (CUJO) at Chula Digital Collections. It has been accepted for inclusion in The Thai Journal of Veterinary Medicine by an authorized editor of Chula Digital Collections. For more information, please contact ChulaDC@car.chula.ac.th.

บทบรรณาธิการ

ภัยธรรมชาติต่าง ๆ ที่ประชากรของประเทศได้รับโดยเฉพาะอย่างยิ่ง น้ำท่วม แผ่นดินไหว ลมพายุ ฯลฯ มักจะได้รับความสนใจจากรัฐบาล หน่วยงานของรัฐ หน่วยงานเกี่ยวกับ สาธารณกุศลทั้งของรัฐ และ เอกชน รวมทั้งจากประชาชนของประเทศในส่วนที่ไม่ได้รับความเสียหายจากภัยธรรมชาติดังกล่าว ซึ่งได้ทราบข่าวผ่านสื่อมวลชน เช่น หนังสือพิมพ์ วิทยุ และโทรทัศน์ เป็นต้น ประชาชนที่ได้รับความเสียหายจากภัยธรรมชาติเช่นนี้จึงมักจะได้รับความเห็นอกเห็นใจ และช่วยเหลือเพื่อผ่อนคลายความทุกข์ลงแม้ว่าจะไม่หมดสิ้นทีเดียว เช่น ได้รับการบริจาคเงิน สิ่งของ การผ่อนปรนหนี้สินที่ต้องชำระให้ยาวนานออกไป นอกจากนี้เกษตรกรมักจะได้รับการ บริจาคพันธุ์พืช พันธุ์ปลา พันธุ์สัตว์ และความช่วยเหลือทางวิชาการเพื่อฟื้นฟูเกษตรกรรมของ ประเทศ ฯลฯ หลังภัยธรรมชาตินั้น ๆ

มีภัยธรรมชาติอีกอย่างหนึ่งซึ่งน่าจะได้รับความเอาใจใส่จากหน่วยงานของรัฐอย่าง เต็มที่ มิใช่ที่ว่าทำไปเท่าที่จะทำได้โดยกำลังของหน่วยงานนั้นเท่านั้น เช่น ภัยธรรมชาติจากฝูงหนู นานาที่ทำลายข้าว ฝูงแมลงต่าง ๆ ที่ลงทำลายพืชผล การระบาดของโรคพืชที่ทำลายพืชผล หรือ โรคระบาดสัตว์ เพราะสิ่งเหล่านี้ก็เป็นภัยธรรมชาติที่เกษตรกรไม่อาจจะช่วยเหลือตนเองได้ และเป็นความเสียหายที่ไม่ใช่เกิดจากความผิดของเกษตรกร น่าจะเป็นความรับผิดชอบของรัฐ มากกว่า สำหรับในด้านพืชจะได้รับความสนใจและ เอาใจใส่มากกว่าทางด้านสัตว์

ในด้านการสัตว์ เรื่องโรคทำเป็ด (duck plague) น่าจะเป็นตัวอย่างที่ดี ที่ยก เรื่องนี้ขึ้นมามิใช่จะมีความประสงค์จะกล่าวให้ร้ายหรือโจมตีผู้ใด แต่ใครจะขอยกขึ้นมาเพื่อเป็น ตัวอย่างซึ่งมันอาจจะเกิดขึ้นได้อีก อาจจะเป็นสัตว์อื่นที่ไม่ใช่เป็ดและทำความเสียหายแก่เศรษฐกิจ ของประเทศยิ่งกว่าโรคทำเป็ดอีก

เนื่องจากรัฐไม่ได้ให้ความช่วยเหลือแก่เกษตรกรที่เลี้ยงเป็ดที่เป็นโรคระบาดนี้ และเป็ดที่เลี้ยงไว้ตายไปหมดหรือแทบหมดเนื่องจากโรคระบาดนี้ จึงมีเกษตรกรจำนวนไม่น้อย ที่มีฝีมือและความชำนาญในการเลี้ยงเป็ดต้องเปลี่ยนอาชีพเป็นอย่างอื่น เช่น ไปเป็นกรรมกร ค้าขาย เป็นต้น ทำให้ประเทศเสียเกษตรกรที่มีความชำนาญและรักการเลี้ยงเป็ดไปไม่น้อย เราคงเคยได้ยินคำโบราณเกี่ยวกับ "คนมีร่อนและมีมือเย็น" ในการทำการเกษตร คนมีร่อน หมายถึงคนซึ่งทำการเกษตรไม่ได้ ปลูกต้นไม้ หรือเลี้ยงสัตว์ก็ตายหมด ส่วนคนมือเย็นจะปลูก ต้นไม้ก็งาม จะเลี้ยงสัตว์ก็ได้ผลดี ในการระบาดของโรคทำเป็ดครั้งที่แล้วเราเสียคนมือเย็น ในด้านการเลี้ยงเป็ดซึ่งทำการเลี้ยงเป็ดมาเป็นเวลาคนละหลาย ๆ ปี ไปจำนวนไม่น้อย ทำให้อุตสาหกรรมการเลี้ยงเป็ดกระทบกระเทือนมากจนกระทั่งบัดนี้ก็ยังไม่กลับเข้าสู่ภาวะปกติ

ในด้านเศรษฐกิจ ความสิ้นเปลืองที่ประเทศจะต้องสูญเสียไปอีกประจำปีก็ยังมีอยู่ เช่น เป็นที่
 จะตายเพราะโรคนี้จำนวนหนึ่งทุกปี ก่อนตายเปิดพวกนี้ได้กินอาหาร อาศัยโรงเรือน และผู้
 เลี้ยงเสียแรงงานไปแล้วไม่ใช่เล็กน้อย ไข่ฟักที่จะต้องนำมาทำวัคซีน ก็เปลี่ยนจากอาหารสัตว์จำ
 นวนไม่น้อยแทนที่อาหารสัตว์เหล่านี้จะถูก เปลี่ยนเป็นไข่เพื่อรับประทาน กลับเปลี่ยนเป็นไข่นำ
 วัคซีนบุคคลากรและอุปกรณ์ที่ผลิตวัคซีนชนิดนี้แทนที่จะได้นำไปผลิตวัคซีนชนิดอื่น บุคคลากรหรือ
 กำลังที่จะต้องเสียเวลาในการฉีดวัคซีนชนิดนี้ ค่าพาหนะ ค่าไฟฟ้า ค่าเครื่องทำความเย็น
 เกี่ยวกับการเก็บวัคซีน การขนส่ง ฯลฯ ล้วนแต่เป็นความเสียหายของประเทศทั้งสิ้น และประ
 เทศจะเป็นหนี้ชนิดแทบจะถ้ายถอนไม่ได้ (ถ้าไม่มีแผนการที่จะถ่วงถอน) กับโรคทำเปิดไปชั่ว
 ลูกชั่วหลานเป็นหนี้เงินตราเสียยังจะดีกว่า เพราะถ้ามีเงินก็จะส่งคืนให้แล้วก็หมดปัญหาไปแต่
 โรคระบาดสัตว์ไม่ใช่เช่นนั้น นอกจากเราจะไม่เลี้ยงสัตว์ชนิดนั้นต่อไปในประเทศ หรือเรา
 จะมีแผนการดำเนินการที่ดี เสียแต่ต้นมือ

ประจักษ์ พุ่มวิเศษ